

[Kristian Thulesen Dahl]

kan derfor, skal jeg afslutningsvis sige, som det nok er fremgået, ikke støtte forslaget om en international brigade, som det her foreligger, og derfor heller ikke de ændringer, som det afstedkommer, og som behandles i lovforslagene nr. L 5 og L 6.

Peter Duetoft (CD):

Jeg vil gerne starte med at ønske hr. Kristian Thulesen Dahl til lykke med sin jomfrutale, der var nydelig, om end indholdet var mindre nydeligt.

Jeg vil gerne specielt sige tak, fordi siden 1989 har jeg syntes, at der manglede et eller andet i det politiske spekter. Det var, som om der manglede noget, specielt når vi diskuterede forsvar og udenrigspolitik, men nu har vi fået det tilbage. I gamle dage var der altid nogle, der stillede sig op og talte om imperialisterne. Dengang var det DKP og VS og alle de dér folk, men da de partier døde, var det, som om den side af diskussionen var væk, og det var egentlig lidt trist. Men det er dejligt, at Fremskridtspartiet nu har genoptaget linien. Jeg kan forstå, at vi er ved at blive et imperialistisk land, fordi vi nu gennemfører forslaget om den internationale brigade, og det er godt, for det giver jo en ekstra facet i den politiske debat.

Jeg må så også sige, at jeg forstår ikke helt logikken i Fremskridtspartiets holdninger; jeg har tidligere diskuteret spørgsmålet med fru Annette Just uden at få svar. Men jeg kan ikke forstå, at Fremskridtspartiet holder så meget fast i, at dansk militær ikke skal agere uden for NATO-området – hele argumentationen om, at man var imod, at danske tropper skulle sættes ind i Bosnien. Det, der undrer mig, er ikke synspunktet, men det, at for godt et år siden var Fremskridtspartiet det parti, der hånedes den daværende regering, fordi man ikke ville gøre mere i Golfen, end man gjorde. Og jeg har endnu ikke forstået, hvad der skulle være grunden til, at det havde været flot med en dansk militær indsats i Golfen, mens vi ikke skulle blande os i konflikten i Bosnien. Bosnien er dog trods alt tættere på Danmark, end Golfen er. Men sådan er der jo så meget.

Når jeg tillader mig at komme med et par indledende sætninger om Fremskridtspartiets politik i stedet for om vores egen, er det, fordi Fremskridtspartiets indlæg i så pragtfuld en

form afslører den milevide afstand, der er mellem dette partis holdninger og CD's holdninger vedrørende forsvar og udenrigspolitik.

Dansk sikkerhed kunne engang afgøres ved Dannevirke, og det er ikke meget mere end 100 års tid siden, at man diskuterede befæstningen omkring Københavns Vold. Senere er man gået sammen med tyskerne i et samarbejde om Sønderjylland, og nu tager vi altså et nye skridt igen, fordi udviklingen tilsiger, at verden er blevet så avanceret militært teknisk, den er blevet så hurtig, den er blevet så langtrækkende i sine muligheder for konflikter, at det ikke længere bare lige er omegnen, der er afgørende for dansk sikkerhed.

Det, der foregår i det tidligere Jugoslavien, er en sikkerhedsrisiko for Danmark, hvad enten man kan lide det eller ej. Balkan er Europas troublemaker. Balkan har altid været stedet, hvor de store europæiske konflikter ulmede, og derfor er det ikke ligegyldigt for dansk sikkerhed, hvad der foregår dér. Saddam Hussein kan man sige det samme om – Saddam Hussein, der kunne ødelægge en hel del af vores vestlige energiresourcer, og som jo bestemt også havde våben, der kunne række om ikke til Danmark så dog til den sydlige del af Europa.

Og Østeuropa og Rusland er jo helt åbenlyst et område, hvor det er i dansk interesse at der er fred, og hvor vi i givet fald sammen med FN eller CSCE kan blive stillet over for en opgaveløsning. Alternativet til det kunne være et aggressivt, et diktatorisk, et nationalistisk diktatur i det gamle Rusland, hvis det går galt derovre, og som på grund af udviklingen i Europa vil flytte konfliktområdet fra sydflanken eller fra Centraleuropa op til Nordeuropa. Det eneste sted, hvor Rusland har sine gamle grænser til vest, er i Nordeuropa. I Mellemeuropa, der i gamle dage var konfliktområdet, ligger der nu Ukraine og Hviderusland, Tjekkiet og Polen mellem Tyskland og Moskva. Men oppe hos os ligger stadig væk grænsen, hvor den hele tiden har ligget, og vi har altså Kaliningrad, vi har Murmansk og vi har Skt. Petersborg-flådebaseerne som væsentlige dele i en eventuel russisk aggressiv politik.

Det er ikke, fordi jeg hverken håber eller tror, at det vil udvikle sig sådan i Rusland, men to kup på to år tilsiger altså, at stabilitet ikke er det ord, der findes i den russiske ordbog lige i